

SALLY GREENOVÁ

≡ ZLODĚJI DÝMU ≡

HOŘÍČÍ
KRÁLOVSTVÍ

COO
BOO

Hořící království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sally Greenová
Hořící království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SALLY GREENOVÁ

HOŘÍCÍ
KRÁLOVSTVÍ

*Pro Annu, Hannah, Indyho,
Jacka, Joy, Lily, Lucy,
Williama a Zoe*

Válka není pro chudáky.

Válka: Umění vítězit, M. Thatcher

*Umění válčit? Nesmysl. Válka není umění, jen série hrubých
pochybení.*

královna Valerie Illastská

BRIGANTSKO

SEVERNÍ
PLANINA

• PRAVONT

• ROSSARB

• HEBDENE

• BOLLYN

• JESTRÁBÍ POLE

• DONNAFON

ROSSARBSKÝ
ZÁLIV

BRIGANTSKÁ
ARMÁDA

PITORIJSKÁ
ARMÁDA

PITORIE

• DORNAN

• HAVERSHAW

Harold

JESTŘÁBÍ POLE,
SEVERNÍ PITORIE

*Krásná dívka mlčky sedí,
poslušná a pokorná,
ke rtům svého prince hledí.
brigantská lidová písnička*

Bylo nádherné, horké a slunné odpoledne. Mladý princ Harold se procházel po okraji lesa a pobrukoval si melodii písňe, na kterou se snažil skládat nový text.

*Zlá princezna tiše sedí,
prohnaná a vražedná,
smrt jí přitom z očí hledí.*

*Princ Boris se už blíží,
statečný a silný,
než mu cestu oštěp zkrříží.*

*Harold, ten však kráčí dál,
svět mu leží u nohou,
chrabrý jako příští král.*

Chlapec se zastavil a přitiskl si pěst k srdci, jako to udělá u dvora, až dojde k oficiálnímu uznání jeho nového postavení dědice brigantského trůnu.

Svět mu leží u nohou...

Ta stará písnička byla o prosté cudné dívce, která čeká na svého prince, a ten dodá smysl jejímu životu. Boris ji často zpíval, když byl opilý.

„No, bratře, naše sestra rozhodně dodala nový smysl *mému* životu.“

Haroldův pohled upoutaly droboučké rudé plody lesních jahod, rostoucí nízko u země. Byly lahodně sladké a chlapec hledal další, ty nejzralejší otrhal a zbytek podupal. Pak vyšel z lesa na slunce a olizoval si prsty ulepené od jahodové šťávy. Před ním se nad bitevním polem stále převaloval šedivý kouř, který nedokázal úplně skrýt pozůstatky bojů – těla, raněné koně a zbraně, oštěpy zabodnuté v podivných úhlech do spálené země. Harold zaklonil hlavu a zavřel oči. Nechával si ohřívát obličej sluncem a cítil se blaženě.

„To je ale den!“

Slova, která vykřikl, jako by zůstala viset v nehybném vzduchu a vibrovala v něm.

„To je ale nádherný den!“ zvolal chlapec znova. Pořád ho naplňoval úžas z toho všeho – z jeho nového postavení, z toho, jak se to stalo a jak dobře se kvůli tomu cítí.

Nikdo mu neodpověděl. Kromě vzdálených skřeků – asi nějakého raněného muže nebo koně, i když se zdálo vyloučené, aby tak podivně říčel člověk nebo zvíře – vládlo nad bojištěm ticho.

Uprostřed bitevního pole byly dvě spálené káry – jedna vezla Haroldovu sestru, princeznu Catherine, druhá prince Zayna. Muly, které je přitáhly, tam zůstaly také, ležely zkroucené pořád v postrojích a v hřívě jedné ještě dohořivaly ohýnky, zatímco nohy druhé trčely k nebi. Harold se byl na ty káry s klecemi podívat s otcem a Borisem, když je vyráběli. Tehdy vypadaly impozantně, ale teď se jako všechno ostatní zdály malé a bezvýznamné.

Z kouře se vynořilo pár pitorijských vojáků. Kráčeli pomalu, se skloněnými hlavami, nejspíš hledali raněné. Jeden z nich pohlédl směrem k Haroldovi.

Princ mu pohled oplatil. Chce na něj snad Pitorijec zaútočit?

Ne. Voják už zase sklopil oči k zemi, po níž se svými druhy pomalíčku kráčel. Buď si myslel, že je Harold jedním z nich, anebo měl už bojování dost. A v Haroldově hlavě zahryzala i nepatrná pochybnost, že ten cizí voják ho vidí jen jako čtrnáctiletého kluka – ne jako nepřítele a hrozbu.

Však už to brzo zjistí. Všichni už to brzo zjistí.

Harolda překvapilo, jak dobře Pitorijci bojují. Zvítězili nad nimi snadno a jen s malými ztrátami. Harold byl u toho, když jeho otec a bratr plánovali brigantský útok. Snažil se do toho vložit, ale Boris ho jako obvykle okřikl, ať „přestane vyrušovat“. A tak Harold jen tiše seděl a přemítal, jak by odpověděl na otcovu prostou taktiku frontálního útoku.

A jeho názor zřejmě sdílel i pitorijský generál lord Farrow. A Haroldův otec naprosto podcenil nepřítele. Domníval se, že když je Farrow nezkušený ve válčení, bude snadné ho porazit. Harold Farrowa chvíli sledoval při vyjednávání o výkupném za prince Zayna. Ten pitorijský vojevůdce byl marnivý a chamtivý, ale Haroldovi bylo jasné, že není hloupý ani lenivý. Farrow si připravil bojiště předem, rozparceloval ho zákopy plnými smůly. Zapálit ji – a od ní nepřátele – bylo pro Pitorijce snadným způsobem, jak se zbavit protivníků. Nebylo to úplné vítězství, protože Brigantanům se podařilo ustoupit, ale situaci ovládli Pitorijci. Král Aloysius znovu podcenil soupeře, jako už v poslední válce se svým bratrem, princem Theloniem. Zase ze sebe udělal hlupáka. A Boris se chová úplně stejně.

Boris se *choval* stejně.

Na Haroldových rtech se objevil úsměv.

„Otec podcenil Pitorijce a ty, drahý bratříčku, jsi podcenil naši báječnou sestřičku.“

Harold viděl, jak Boris a Lang mluví s Catherine, když byla připoutaná v kleci během té zpackané výměny zajatců. I v okovech vypadala Catherine úchvatně v bílých hedvábných šatech pod lesklou zbrojí. Boris ji nepochybně urážel, ale Lang se jí dotýkal. Sahal jí nad okraj prsního krunýře, těsně nad prsa. To Boris neměl dovolit. Lang byl křupan

a nula, kdežto Catherine je princezna. Jenže teď je Lang po smrti a Boris taky. Harold měl na bratrovy poslední okamžiky dokonalý výhled. Viděl oštěp, který vylétl z Catherinininy ruky nízko u země, zmatek v bratrově obličejí. Tomu se Harold málem rozesmál nahlas. A ta radost, když smrtelně zraněný Boris spadl z koně!

Jak málo stačilo, aby se z Harolda stal dědic trůnu.

„Díky, sestřičko.“ Chlapec se usmál k pitorijskému táboru, kam Catherine poté uprchla. Harold měl sestru vždycky radši než bratra. Byla chytrá a mazaná. Ale určitě si musela dát trochu dýmů démonů, aby dokázala takhle hodit.

Harold sám si dal purpurový dým poprvé před několika dny. Byl z toho trochu nervózní. Jeho otec opovrhoval vším, co bylo „nepřirozené“, a Boris Harolda před dýmem varoval. „Poplete ti to hlavu,“ tvrdil, „a ne, že bys nebyl dost popletený i bez něj.“ Harold si sám uvědomoval, že mu hlava nefunguje stejně jako normálním lidem. Ale kdo by chtěl být „normální“ a kdo by chtěl dělat, co mu Boris přikazuje? A v brigantském táboře byla spousta chlapců se zásobou dýmu, o kterou se s královským synem rádi podělili.

Harold vdechl jen trošku, ale okamžitě věděl, že s jeho starým životem je konec. Kouř ho proměnil. Harold byl malý a drobný – ke svému zklamání zdědil útlou postavu po matce –, ale s dýmem se stal rychlejším a silnějším než ti nejlepší vojáci z jejich armády. Proto Boris nechtěl, aby si Harold dal – bál se, že jeho mladší bratr bude silnější než on. Jenže na tom teď nezáleželo. Boris byl mrtvý a Harold si mohl dělat, co se mu zachtělo.

„A budu to dělat líp než ty, bratře,“ zamumlal. „Budu mít vlastní regiment už ve čtrnácti.“

Boris ho dostal až v patnácti.

Harold věděl přesně, které vojáky chce. Rozhodně ne ty Borisovy hromotluky. Chtěl chlapeckou brigádu. Viděl je, jak se cvičí, jak dým démonů mění děti v...

„Hej, ty.“

Byl to jeden z těch modrovlasých pitorijských vojáků, kteří hledali raněné. Nebyl sám, ale jeho druzi zůstali o něco víc vzadu.

Harold se usmál a zamával na něj.

„Co tady děláš?“

Harold odpověděl svou nejlepší pitorijštinou: „Obdivuju výhled.“
Voják přišel blíž. Harold viděl, že obličej pod modrými vlasy je neobvyčejně ošklivý, s masitými rty a širokým nízkým čelem. „A ty mi ho kazíš.“

„Jsi Brigantán, co, hochu? Tady nemáš co dělat. Zmiz odtud.“

„Rozhodně jsem Brigantán. Jsem Harold Godolphin Reid Marcus Melsor, druhý syn Aloysia Brigantského, příští král Brigantska, Pitorie, Calidoru i všech dalších zemí, kterých se mi zachce. A mám výjimečně dobrou náladu, i když se dívám na nejošklivějšího chlapa z Pitorie. A půjdu pryč, až se mi bude chtít. A tohle,“ Harold tasil meč, „je důvod.“

A vrhnul se na Pitorijce. Udělal nízké salto a ve vzduchu švihl zbraní nad hlavou. Cítil sílu dýmu, čepel meče byla lehounká jako pírkó a snadno ovladatelná. Bylo to jako tanec a Haroldovi se chtělo smát, když hladce odsekl muži nohu kus nad kolenem. Harold dopadl na obě chodidla, zatímco Pitorijec se zapotácel a svalil na záda. Zíral do nebe a jeho tučné rty se otevíraly a zavíraly bezhlesně jako rybí tlama. Další dva Pitorijci varovně vykřikl a rozběhli se naproti svému kamarádovi s meči v rukou. Haroldovi připadalo, že vidí všechno zpomaleně. Zakřenil se na něj, rozpráhl paže a čekal, až na něj zaútočí. Jenže dvojice se zastavila a nervózně se rozhlížela kolem.

Harold na ně zavolal: „Hledáte raněné, ne? No tak teď jste jednoho našli. Měli byste mu pomoci, a rychle, jinak vykrvácí.“

Jeden z mužů se opatrně přiblížil a poklekl vedle Pitorijce s useknutou nohou.

„Proč jsi to udělal, když už je po boji?“ zeptal se chlapce druhý.

Pitomá otázka! Harold se skoro nenamáhal odpovídat. Ale přece.

„Abych vám ukázal, co dovedu. A teď, když jsem si získal vaši pozornost, vyřídte mé sestře tuhle zprávu: řekněte jí, že Zayn a Farrow dnes vyhráli, ale bylo to jejich poslední vítězství. Příště vám moje chlapecká armáda useká nohy všem.“

Po těch slovech se obrátil a rychle jako vítr se rozběhl do lesa. Vojáci

se ho ani nepokusili pronásledovat, oba zůstali klečet u svého raněného přítele. A nad bojištěm, nad řekou a oběma vojenskými leženími nepřátelených armád, nad nimi všemi se začala stahovat mračna, z nichž se to odpoledne spustila první letní přeháňka.

Catherine

VOJENSKÉ LEŽENÍ, SEVERNÍ PITORIE

*Pro živé válka nikdy nekončí. Jen pro mrtvé je po všem.
pitorijské úsloví*

Ticho noci narušil výkřik. Královna se v posteli v polospánku otočila na bok. Každá noc byla plná podivných zvuků a výkřiků lidí i démonů.

Byl to jen sen...

Se sny, které se v denním světle neškodně rozplynuly, se dokázala vyrovnat. Jenže ty ji jen zřídka probouzely jako tehle, a teď byla napůl vzhůru.

Možná to byl jen štěkot lišky...

V táboře žádné lišky nejsou.

Nebo volání vojáka na některého kamaráda...

Možná ji probudilo právě to.

Catherine otevřela oči.

Plátno stanu nad její hlavou bylo prověšené. Déšť, který trval už týden, konečně ustal. Zanechal po sobě louže v rozích královského stanu a přetrvávající vlhkost ve vzduchu. Na všem ve stanu rozkvetla černá plíseň – na vlněných přepážkách, hedvábných šňůrách, na slammících. Dokonce i lůžkoviny se měnily v černé cáry.

Venku se k ní blížilo světlo lucerny a stíny postav, doprovázené tlumenými hlasy.

Savage a jeho pomocníci.

Další bolestný výkřik vymrštil Catherine do sedu a z postele. Hodila na sebe plášť, když dovnitř vběhla Tanya. Catherinina komorná sice nepronesla ani slovo, ale princezna jí to četla ve tváři – Zaynovi se přitížilo.

Catherine se protáhla dvojitým vlněným závěsem, který půlil královský stan a odděloval její „komnatu“ od královny. Generál Davyon už tam byl a klečel na posteli. Přidržel v ní Zayna, který sebou chvíli zmítal, než se mu zhroutil do náruče. Zaynovy oči se upíraly na ni a vykřikl její jméno. Catherine se vrhla k němu, protože věděla, že i nepatrné zdržení by ho uvrhlo hlouběji do paniky. Chytila Zayna za ruku a pevně ji stiskla.

„Pššt,“ broukla chlácholivě. „To jsem já.“

„Jsi skutečná? Jsi tady?“ Zíral na ni, jako by ji nepoznával.

„Ano, jsem skutečná a tady.“

„Ale oni tě odvezli. Brigantani. Myslel jsem, že jsem tě ztratil.“

„Ne, utekla jsem jim... na bitevním poli. Pamatuješ, ne?“

Zayn na ni zíral a oči se mu plnily slzami. Zavrtěl hlavou, jak se je snažil zadržet.

„Myslel jsem, že tě mají. Myslel jsem... že tě má ten chlap.“

Ten chlap, tak to bylo pokaždé. Myslel tím Noyese, tím si Catherine byla jistá, i když nikdy nevyslovil jeho jméno. To Noyes mučil Zayna a jeho muže. Noyes mladého krále nepřestával strašit.

„Byl to jen sen, zlý sen. Máš horečku, můj drahý. Prosím, lehni si. Jsem v bezpečí. Ale chci, abys ty byl taky.“

Catherine seděla vedle něj a držela ho za ruku, zatímco mu doktor Savage namíchal kalíšek mléčně zbarvené medicíny. Když ji ale zdvihl ke královým rtům, Zayn nádobku odstrčil.

„Už to nechci. Dejte mi pokoj, sakra!“

Davyon jen zavrtěl hlavou. Jeden z doktorových pomocníků přidržel Zaynovi zakloněnou hlavu, zatímco Savage mu nalil medicínu přímo do krku. Zayn plival a klel, ale nakonec se zhroutil na polštář. Pořád držel Catherininu ruku.

Když se král uklidnil, Savage odtáhl pokrývkou, aby zkontroloval Zaynovu poraněnou nohu. Když to dělal, Catherine se obvykle soustředila na nezmrzačenou polovinu Zaynova obličej – výraznou lícní kost, oblouk obočí. Tentokrát se však přiměla pohlédnout na jeho nohu bez obvazu.

Víc než jeden pohled nevydržela. Zaynova noha od kolene dolů byla jen obnažené krvavé maso a hnis, chodidlo měl oteklé jako dýni.

Otočila se na Savage a Davyona.

„Co se s ním děje? Vždyť to vypadá čím dál hůř!“

Savage zavrtěl hlavou. „Spáleniny z dětství ztěžují hojení nových spálenin.“

Hned po bitvě na Jestřábím poli se zdálo, že se Zayn zotavuje, jenže dva dny poté se mu do rány dala infekce a celá noha mu opuchla. Princ upadl do deliria. Catherine se ze svých zranění před bitvou a z ní zotavila velmi rychle. Na ruce jí zůstala hluboká jizva od šroubu, který ji držel v řetězech, ale vdechnutý dým démonů ji okamžitě vyléčil.

Kéž by pomohl i Zaynovi, pomyslela si. Jenže ten už byl moc starý na to, aby na něj purpurový dým zabíral.

Catherine sice zůstaly fyzické jizvy, ale jen pár těch psychických. Musela se vyrovnat s tím, co udělala: zabila vlastního bratra. Nebyla na to hrdá, ale ani se nestyděla. Byl to prostě fakt, nezbytnost. Muži se bez rozmyšlení zabíjejí v jednom kuse, ale ona nad svým jednáním přemýšlela, zkoumala ho z hlediska logiky jako přísný soudce a došla k názoru, že udělala dobře.

Boris byl zlo, protože ho z něj udělal jejich otec. Podobně jako nejspíš Aloysia zformoval jeho otec a toho zase jeho předek, a tak to šlo dál až ke kořenům královské dynastie. Jenže tu hnilobu musel někdo zastavit. Když to nedokázali nebo nechtěli udělat muži, ujala se toho Catherine. Začala zabitím Borise, ale musí udělat víc. Tím si byla jistá. Udělá, co bude třeba, aby svému otci zabránila dál rozsévat smrt, zkažu a zoufalství. To byla její velká touha a ten plán ji netížil, naopak: pomáhal jí jít dál.

A „dál“ znamenalo hrát si na královnu. Ne, *být* královnou. Catherine Pitorijskou. Zalhala, že se s princem vzali, když byl Zayn rukojmím

v Aloysiových rukou, jenže on lhal po propuštění s ní. A generál Davyon taky, i Tanya, a dokonce i Ambrose. Takže teď, pokud šlo o okolní svět, Catherine byla královna – se vši zodpovědností, kterou to s sebou přinášelo.

Všichni, kdo se spikli proti ní a vymysleli zrádný plán na její výměnu za Zayna, byli už díkybohu potrestáni a odstraněni. Lord Farrow se svými podporovateli byl uvězněn a čekal na soud. V těch několika málo dnech, kdy byl Zayn při smyslech, dal dostatečně najevo, že Farrowa čeká odsouzení za zradu, a jen málokdo pochyboval, že se vyhne prokázání viny a popravě.

Jenže pak se Zayn propadl do horeček a zodpovědnost za vedení armády, a také celé země, spočinula na bedrech jeho královny. A tak měla neustále hlavu plnou problémů, které s tím souvisely, těch drobných i těch velkých. Musela rozhodovat o vojácích, o námořnictvu, o zásobování, o koních, zbraních a penězích.

Peníze...

Většina pitorijského bohatství padla na výkupné za Zayna a teď byla v rukou Brigantánů. Lidé už museli platit daně tak vysoké, že to nešlo zvýšit. Peníze – nebo spíš jejich nedostatek – byl teď skutečnou hrozbou. Peníze a válka.

Prvního máme nedostatek, druhého nadbytek.

Catherine pohladila Zayna po čele. Teď spal a vypadal pokojně, ale Catherine věděla, že sama už neusne. Mohla by si dát trochu dýmu démonů, který měl kouzelnou moc dodat jí sílu a zároveň ji uvolnit, jenže Tanya byla taky vzhůru. A ta neviděla ráda, když její paní užívala dým. Catherine zjistila, že jako královna má ještě míň soukromí než jako princezna. Představa času, který by měla jen sama pro sebe, aniž by ji někdo pozoroval, jí připadala jako nepředstavitelný luxus. Vyšla ze stanu s Tanyou v zádech. Davyon stál venku, zachmuřený jako obvykle, a zíral do dálky. Obloha se už pročistila a na východě začínalo svítat.

„Aspoň konečně přestalo pršet,“ ozvala se Catherine.

„Ano, aspoň to,“ odpověděl generál.

Catherine pomyslela na hromady papírů na svém stole. Ještě ale neměla sílu se do nich pustit.

„Chci jít na procházku.“

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. V táboře, nebo...?“

„Ne, na opravdovou procházku. Na čerstvém vzduchu, mezi stromy.“

V minulosti Catherine nejradši jezdila na vyjížďky jen s Ambrosem jako svým ochráncem a ráda by si to tak užila i teď. Jenže co by ráda a co doopravdy mohla, byly dvě různé věci. Rozhodně nepotřebovala jítřit staré klepy o sobě a svém osobním strážci, a kromě toho se Ambrose ještě léčil ze zranění utrpených v bitvě. Při tom pomyšlení se zastyděla. Tolik jejích vojáků bylo zraněných. Měla by je podpořit. „Ne, projdu se po táboře. Chci se podívat za svými vojáky.“

Davyon se zamračil. „Budete potřebovat Královskou gardu, aby vás doprovodili.“

„V mém vlastním táboře?“

„Jste královna. Můžou tu být nájemní zabijáci,“ zamumlala Tanya významně, jak měla ve zvyku. „A pro případ, že byste zapoměla, jen za kopcem číhá nepřátelská armáda.“

„Dobře,“ souhlasila Catherine. „Sežeňte mi Královskou gardu.“

Davyon se uklonil. „Doprovodím vás taky, Vaše Veličenstvo.“

„Budete potřebovat zbroj, Veličenstvo?“ zeptala se Tanya.

„Proč ne?“ povzdychla si Catherine. „Davyona další ochranné opatření určitě potěší. Tak jdeme oslňovat.“

I když v tu chvíli si vůbec oslňující nepřipadala.

Když nad táborem vycházelo slunce, Catherine v bílých šatech pod zářivou zbrojí, s vlasy spletenými do koruny a rozpuštěnými po zádech, vyrazila. Šel s ní Davyon (s nasazeným úsměvem), tmavooká Tanya v modrých šatech a bílém kabátku, který na ní Catherine ještě neviděla, a deset mužů z Královské gardy s vlasy odbarvenými na bílo.

Catherine cítila, jak se její nálada zvedá, když pozdravila své průvodce jednoho po druhém jménem. „Jak je bratrovi, Gaspare?“

„Už líp, Vaše Veličenstvo. Díky, že jste mu poslala doktora.“

„Jsem ráda, že jsem mohla pomoci.“

Catherine od bitvy na Jestřábím poli nevytáhla paty z ohraničené a přísně střežené oblasti tábora. Účastnila se schůzek, pečovala o Zayna

nebo spala. Když teď vyšla za vysokou hradbu královských stanů, spatřila pitorijskou armádu. Svou armádu.

Tábor se táhl, kam oko dohlédlo, a od bitvy se sice neposunul, ale zároveň vypadal úplně jinak. I předtím v něm tak trochu panoval chaos stanů, koní a lidí, dokonce i slepic a koz, ale to všechno bylo umístěné na bujně zelené louce. Sedm dní deště a tisíce vojenských bagančat to změnilo. Už nebyla vidět žádná tráva, jen husté bahno s velkými kalnými loužemi, nad nimiž jako kouř v ranním světle visela hejna drobného hmyzu.

„Zatracení komáři,“ ozvala se Tanya. „Od včerejška mám celé paže pokousané.“

Davyon vybíral co nejsušší cestu táborem, ale jak kráčeli mezi stany, ve vzduchu tu viselo kromě komářích hejn ještě něco: puch lidských i zvířecích výkalů.

Catherine si zakryla rukou obličej. „Hrozně to tu smrdí.“

„Huň než v prasečím chlívkou,“ souhlasila Tanya.

O kus dál se už některé stany topily ve vodě. Vojáci se brodili bahnem a kolem nich kroužila hejna hmyzu.

„Proč si ty stany nepřestěhují?“ zeptala se Catherine Davyona.

„Jsou to královi muži. Potřebují být blízko krále.“

„Potřebují být v suchu.“

„Nečekali jsme, že bude pršet tak dlouho, ale naši muži jsou tvrdí. Je to jen voda, Vaše Veličenstvo, a jak jste sama řekla, už je zřejmě po deštích.“

Catherine se vydala bahnem ke skupince mužů, stojící na relativně suchém ostrůvku. Všichni se na ni usmívali a salutovali jí.

„Jak zvládáte ten déšť?“ zeptala se.

„My zvládneme všechno, Vaše Veličenstvo.“

„Cítím, jak se mi promáčejí boty, a to jsem tady jen chvilku. Nemáte v nich mokro?“

„Jen trochu, Veličenstvo,“ přiznal jeden.

Ovšem jakýsi statečnější voják poznamenal: „Už celý dny je máme promočený, Veličenstvo. Moje boty už jsou úplně shnilý, Joshovi zčernaly nohy a Aryn dostal rudou horkost, ze který už se možná nikdy nezmaťoří.“

Catherine se otočila k Davyonovi. „Rudou horkost?“

Generál se zamračil. „To je nemoc. Doktoři dělají, co můžou.“

Catherine poděkovala mužům za upřímnost a pokračovala v cestě. Když se dostali mimo doslech vojáků, zasyčela na Davyona:

„Muži tady umírají na horečku, a vy mi to zamlčujete?! To jsem od vás nečekala, generále. Kolik jich je nemocných?“

Davyon se nervózně ošil. „Nějaké příznaky vykazuje tak jeden z desíti. Nechtěl jsem vás s tím obtěžovat.“

Catherine málem nahlas zaklela. „Jsou to mí muži, mí vojáci. Chci vědět, jak jim je. Měl jste mě o tom informovat. Měl jste přestěhovat tábor. Udělejte to hned dneska, generále. Nemůžeme si být jistí, že se deště nevrátí. I kdyby, tohle místo je plné much a špíny.“

Davyon se uklonil. „Jakmile budete v bezpečí zpátky na královském území, neprodleně zahájím...“

„Zahajte to hned, Davyone. Mám s sebou deset vojáků, nepotřebuju ještě i vás. Připadá mi, že se tady stejně spíš utopím nebo nakazím horečkou, než aby mě trefil šíp nájemného vraha.“

Davyon pevně stiskl rty, uklonil se a už beze slova odešel.

Catherine pokračovala v obchůzce, bavila se se svými bělovlasými i Zaynovými modrovlasými muži. Většina z nich vypadala, že ji rádi vidí, a vyptávali se jí na krále.

„Věděli jsme, že se od Brigantů vrátí. Jestli to někdo mohl dokázat, tak on.“

Catherine se usmívala a opakovala všem, jak je Zayn hrdý na jejich věrnost a odvalu. Bylo zřejmé, že o Zaynově nemoci nic netuší, a bylo nejspíš nejlepší nechat to tak.

Zastavila se na severním okraji tábora, odkud bylo vidět na Jestřábí pole. Taky vypadalo jinak než to místo, kde Pitorijci porazili Brigantány. Řeka se rozlila ze břehů a všechno zaplavila. Z onoho dne tam zůstal jen dřevěný obrys trčící z bahna – pozůstatky káry, ke které byla přikovaná. Té káře se nějak podařilo přečkat oheň i potopu. Na druhém břehu, kde tábořili muži jejího otce, bylo vidět jen trávu. Ve dnech po bitvě se Brigantané stáhli zpátky na předměstí Rossarbu, půl dne jízdy na sever. Nikdo nevěděl, jestli a kdy zase zaútočí. Její otec měl zřejmě dost rozumu na to, aby se zbytečně nezdržoval v téhle bažině.

Když se Catherine rozhlížela kolem, žaludek se jí úzkostlivě sevřel. Při válečných poradách nad mapami jí to všechno připadalo jaksi vzdálené, ale takhle na vlastní oči poprvé nepříjemně ostře pocítila skutečný rozsah jejich tíživé situace.

Aloysius se sice nedostal ke své dceři, ale jinak získal všechno, co si od invaze sliboval – zlato z výkupného za Zayna, kterým mohl financovat své vojsko, i přístup na Severní planinu, k dýmu démonů. Jeho armáda musela ustoupit, ale nebyla poražená, kdežto její muži se tady brodili po kolena v blátě a trpěli horečkou.

Catherine pevně zařala čelist. Kéž by jí Zayn mohl pomáhat, ale prozatím to musí zvládnout sama.

Ambrose

VOJENSKÉ LEŽENÍ, SEVERNÍ PITORIE

Lazaret byl v jitřním světle prochladlý. Ranní chór sténání, kašle a chrápání pomalu střídal tichý hovor protkaný nadávkami a slabým voláním o pomoc. Ambrose ležel na boku na nízkém chatrném lůžku a pozoroval vchod do stanu. Toužil po tom, aby jím dovnitř vstoupila Catherine. Usmála by se na něj a zamířila k němu, svou komornou by nechala venku, jako to dělávala, když ho uviděla ve stáji na hradě Brigant. Podala by mu ruku, on by se k ní sklonil a políbil ji. Dotkl by se rty její pokožky, vdechl její vůni.

Muž za Ambrosem se sípavě rozkašlal a odplivl si.

Ambrose byl v lazaretu už týden. Nejdřív si byl jistý, že ho Catherine navštíví, ale teď už tolik ne. Dny trávil myšlenkami na ni, vzpomínal na všechny okamžiky, které s ní strávil, od těch prvních v Brigantsku, kdy jezdil po jejím boku na koni, až po ty nádherné chvíle v Donnafonu, kdy ji držel v náručí, hladil její hebkou kůži, líbal její dlaň, prsty, její rty.

Z opačného konce lazaretu se ozval výkřik bolesti.

Možná by sem Catherine ani neměla chodit. Tohle místo bylo plné utrpení a nákazy. Ambrose se odtud musí dostat a pak půjde za ní. Jenže to by se musel postavit na nohy. V bitvě na Jestřábím poli byl raněn do ramene a nohy. Viděl už muže, kteří se zotavili z horších ran. Ale i takové, kteří podlehli mnohem menším zraněním. Po bitvě zažil

okamžik zoufalství, kdy si pomyslel, že už nemůže dál. Ale pak to ze sebe setřásl a věděl, že se nikdy nevzdá. Že bude bojovat pro sebe i pro Catherine.

Posadil se na posteli a začal cvičit. Pomalu ohýbal a natahoval pravou paži, jak mu nařídil doktor. Potom se přesunul k dalšímu cvičení: kroutit ovázaným ramenem. To bylo bolestivější a musel to dělat pomalu.

Bitvu na Jestřábím poli vyhráli, ale zdaleka nebylo po válce. A pokud jde o Ambrosův podíl na boji... snažil se zachránit Catherine, ale jediné, co nakonec dokázal, bylo zabít Langa. Chtěl bojovat s Borisem, jenže Brigantáné byli v početní převaze. Nakonec ho skolila Catherine, s pomocí dýmu démonů, který požila – mrštila oštěpem a probodla Borisovu hrud. Zachránila Ambrose a zabila vlastního bratra. *Jaké to asi je? Zabít bratra?* Pro Ambrose nepředstavitelné: jeho bratr Tarquin byl Borisovým pravým opakem. Jenže teď byli mrtví oba a Ambrose neměl naprosto ponětí, jak se Catherine cítí. *Proč za ním nepřišla? Je snad taky nemocná?* Tolik otázek a na žádnou z nich neměl odpověď.

„Do hajzlu!“ vykřikl bolestí, když zakroutil ramenem moc rychle.

Musí se postavit na nohy. Musí se dostat z lazaretu! Bylo to tu příšerné. Všechny postele obsazené, ale jen málo pacientů bylo raněných. Většina měla horečku, která teď v táboře řádila. Říkali tomu rudá horkost, kvůli tomu, jak nemocným zčervenaly tváře. A mohli si vykašlat plíce. I tuhle noc několik nemocných zemřelo a jejich lůžka osiřela. Ambrose věděl, že ne nadlouho. Že brzo už budou pod hrubými pokrývkami ležet další roztrášená těla. Byl vlastně zázrak, že to sám už dávno nechytil.

Otočil se tak, aby mohl spustit obě nohy na zem. Když se opřel o židli, podařilo se mu postavit se. Zamžikal bolestí a zapotácel se, když se pokusil přenést váhu na levou nohu. Měl ji slabou, ale bolest byla snesitelná. Kdyby se snažil, *mohl by* odsud odejít. Chirurg mu vytáhl šíp z lýtky a ránu úhledně zašil. Většina doktorů by takhle poraněnou nohu bez váhání amputovala, ale jeho lékaři se o něj pečlivě starali, naordinovali mu bylinné masti, lektvary a hojivé obklady.

Ambrose měl ty nejlepší doktory – poslal mu je Zayn.

Ty nejlepší léky – od Zayna.

Nejlepší jídlo – od Zayna.

Nejlepší šaty a pokrývky a... všechno.

Všechno kromě toho, že se mu Catherine zatím vůbec neozvala. Nebo jí v tom snad bránil Zayn? Muselo to být tím.

„Vypadáte dobře, sire Ambrosi.“

Ambrose byl tak pohroužený v myšlenkách, že vůbec nezaznamenal Tanyin příchod. Zadíval se ke vchodu s nadějí, že se za svou komornou objeví Catherine.

„Doktoři vám posílají tohle. Na posílení nebo tak nějak.“ Tanya mu podala misku ovesné kaše a všimla si, kam se dívá. „Nic dalšího pro vás nemám. Přišla jsem sama.“

Ambrose přikývl. Ani se nesnažil skrýt svoje zklamání. „Rád vás vidím, Tanyo.“ Natáhl se po misce, ale ztratil rovnováhu. Chtěl se přidržet opěradla židle, ale prudký pohyb mu vystřelil šípy bolesti do zraněného ramene a Ambrose zmučeně zasténal. Pak se opatrně svezl na kraj lůžka, ale snažil se tvářit nenuceně.

Tanya potlačila smích.

Ambrose se na ni zamračil. „To se vysmíváte všem zraněným?“

„Všem ne, jen těm, co mají tak směšně zelené vlasy.“

„Aha. No – museli jsme infiltrovat Farrowovy muže,“ začal vysvětlovat a nejistě se dotkl svých nezvykle krátkých loken, ale Tanya se jen culila čím dál víc. „Prostě se to nedá vymýt.“

„Budete si to muset obarvit jinak, to je jediný způsob, jak se toho zbavit.“ Komorná se posadila vedle něj na postel a naklonila se k němu. Ztišila přitom hlas. „Ale jakou barvu si vyberete? Bílou pro královnu? Nebo modrou pro krále?“

„Modrou? Barva starého krále byla purpurová. To si teď Zayn asi bude muset vyměnit všechno to svoje pitomé modré oblečení a přebarvit si vlasy, když je jeho otec mrtvý, ne?“

„Ne, královská barva se mění s každým novým panovníkem. Zaynovi zůstane jeho modrá. Když bude mít syna, jeho barvou bude purpurová, a tak dále. Ovšem předpokládám, že vy se rozhodnete pro bílou. Nebo pro žádnou z nich?“

„Můžeme se bavit o něčem jiném než o vlasech?“

„Já nemluvím o vlasech, sire Ambrosi.“

Ambrose Tanyu upřeně pozoroval. „Poslala vás za mnou? Proč nepřijde sama?“

„Královna ví, že kdyby ji s vámi viděli, byla by to pro ni... nevýhoda. Denně se ale ohledně vašeho stavu informuje u doktorů.“

„Takže ty doktory mi posílá ona? Ne Zayn?“

„Posílá je mnoha svým mužům. Těm bělovlasým.“

„Mluvíte jako politici.“

„To je dobře. Tady je to zapotřebí.“

„A moje paní je už taky politička?“

Tanya našpulila pusou. „To je. Ovšem jen politika válku nevyhraje. Královna potřebuje muže, kteří jí budou věrní a budou bojovat s Brigantany, i když hodně ztratili a můžou ztratit víc. Potřebuje vaši podporu, sire Ambrosi.“

„Tu bude mít vždycky, Tanyo, to přece víte.“

Komorná přikývla, ale neřekla nic.

„Můžete mi povědět něco víc?“ ozval se po chvíli Ambrose. „Je v pořádku? Naposledy jsem ji viděl přikovanou ke káře. Ne, naposledy jsem ji vlastně viděl, když po mně hodila oštěp... až na to, že ho hodila na Borise. Takže jinak. Je královna v pořádku? Naposledy jsem ji viděl, když zabila svého bratra.“

Tanya se na okamžik odvrátila. „Z těch ran, které utrpěla v okovech v kleci, se už vyléčila. Díky za optání. A její bratr byl zrůda. Nemyslím, že by to pro něj byl nemístný výraz. Jeho smrt srdce mé paní příliš nezatížila.“

Když Ambrose pomyslel na Catherinino srdce, najednou zatoužil vědět víc. Zeptal se: „A co Zayn? Jak je na tom?“

„Zotavuje se z ran.“

Ambrose povytáhl obočí. „Z ran?“

Tanya trochu zrudla, když vyhrkla: „Drobná poranění způsobená jeho vězněním. Ale moc ho nevídám, má pořád plno práce. Být král je... časově náročné.“

Ale... vídá Zayna Catherine? A jak často? Denně?

Tanya ze sebe rychle setřásla rozpaky a energicky pokračovala. „Jsme pořád ve válce, sire Ambrosi. Král má plno povinností, stejně jako královna. Catherinino postavení závisí na spoustě věcí, včetně vás. Královna potřebuje vaši pomoc. Potřebuje mít kolem sebe lidi, kteří dovedou bojovat, vést a inspirovat.“

„Takže dovolí, abych při ní stál? Můžu se s ní setkat?“

Tanya zavrtěla hlavou. „Nesmí se s vámi dát vidět, sire Ambrosi, a vy víte proč. Kdybyste se ji pokusil vyhledat, ohrozil byste její pověst – zničil byste ji. Jestli vám na ní záleží – a já vím, že ano –, potřebuje vaši podporu jako bojovníka, ne jako milence.“

„Předtím, když jsme prchali přes Severní planinu, chtěla, abych byl obojím,“ pronesl tiše Ambrose. Nebyl si jistý, jestli to může vyslovit, dokonce ani před Tanyou.

„Ano, to mi řekla. A v Donnafonu jste oba využili každou záminku, abyste mohli být spolu. Catherine za to málem zaplatila životem. A teď je riziko ještě vyšší, sire Ambrosi. Nejde jen o její život, ale o životy nás všech. Je naše královna. Její čest musí být nedotknutelná a její loajalita Pitorii nezpochybnitelná.“

„A já ji snad zpochybňuju?“

„Jste dobrý člověk a dobrý voják, Ambrosi. Jen to musíte dokázat.“

„Copak už jsem to nedokázal?“

Tanya se usmála. „Všichni to musíme dokazovat znovu a znovu. A teď si snězte tu kaši, než vám vystydne.“

Edyon

CALIE,
CALIDOR

„Tohle je program dne tvého ustanovení následníkem.“ Kníže Thelonus podal Edyonovi stočený svitek. „Všechno je připraveno. Po celém Calidoru se bude oslavovat. Nemůžu být šťastnější, synu. Jsi budoucností naší země.“

Edyon už byl představen dvoru i zemi jako syn knížete, ale investitura byl formální proces, který potvrdí jeho postavení a tituly. Byl teď princ, markrabě Abaska, a to nejdůležitější – dědic calidorského trůnu. Edyon se zadíval na seznam událostí sepsaných na svitku, ale otcova poznámka o tom, že je budoucností jejich země, nasměrovala jeho pozornost někam jinam.

„Děkuji, otče. Doufám, že podle toho dokážu postupovat a nezklamu očekávání. Můžu si s tebou ale promluvit o něčem jiném? Když jsem přijel z Pitorie, přivezl jsem s sebou důležitou zprávu od krále Zayna a královny Catherine. To bylo před týdnem. V dopise naléhavě žádali o tvou pomoc. Cítím, že jim musíme co nejdřív odpovědět.“

Impulsivní Edyon měl co dělat, aby nezařval: „Hned!“ Pochyboval ale, že by to jeho otec, jehož znal sotva týden, přijal dobře. Nicméně *hned* byl ten správný termín. Když Edyon odjel z Pitorie, dozvěděl se, že Aloysius si vyrábí dým démonů. Jakmile ho bude mít dost, aby jím mohl zásobit svou dětskou armádu, už ho nic nezastaví. Neměli času

nazbyt. Thelonius v poslední válce svého bratra porazil a všichni na něj spoléhali, že to dokáže udělat i podruhé.

„Máš pravdu, Edyone. Rozhodl jsem se, že pošleme do Pitorie delegaci s poselstvím, že si plně uvědomujeme tamní situaci.“

Delegaci! To nevypadalo moc nadějně. Edyon si představoval, že jakmile si Thelonius uvědomí rozsah hrozby, vyšle tam okamžitě celou armádu. Delegace je lepší než nic, ale je to jen první krůček. Po tom se třeba obě země dokážou domluvit aspoň na tom, že budou spolupracovat, vyměňovat si informace, posílat vojáky a zásoby...

Přistoupil k nim lord kancléř a oslovil Thelonia: „Vaše Výsosti, pokládám za svou povinnost připomenout vám tradiční zásady pro jednání s cizími zeměmi, a taky vás upozornit na jeden drobný problém.“

V kancléřově obličejí jako by se nikdy nezračily žádné skutečné emoce: jeho úsměv byl servilní, jeho podmračení rezervované, jeho smutek předstíraný. Edyonovi ten chlap připadal, jako by nutně potřeboval vypustit větry, ale urputně je zadržoval.

To je možná jeho drobný problém.

„Jaký problém?“ zachmuřil se Thelonius.

„Řeči, Vaše Výsosti. Pomluvy. Klepy a povídačky... v souvislosti tady s princem.“ Kancléř se zatvářil, jako by ho ty zaražené větry obzvlášť trápily.

„Doufám, že už ne další námitky vůči Edyonovu legitimizování.“ To promluvil lord Regan, Theloniův nejbližší přítel, jemuž kníže svěřil úkol vyhledat jeho syna a dopravit ho bezpečně do Calidoru. Jenže tenhle plán kvůli Marchovi a jeho kumpánovi nevyšel...

Teď ale Edyon na Marche myslet nechtěl.

Kancléř se otočil k Reganovi a opravil ho: „Nikoli námitky vůči legitimizaci, jen obavy ze vzniku precedentu.“

Regan přikývl. „Ovšem, ne námitky, jen *obavy*.“

„To už jsme vyřešili. Neustavili jsme žádný precedens,“ přerušil je Thelonius.

„Přesně tak, Vaše Výsosti,“ souhlasil kancléř.

První překážkou k uznání Edyonových nároků bylo, že Thelonius nebyl ženatý s jeho matkou. Místní šlechta byla zděšená pomyšlením,

že pokud kníže uzná Edyona za nástupce na trůn, začnou se o svá práva prát všichni bastardi a budou chtít upírat manželským potomkům jejich půdu a tituly. To by ohrozilo všechny rodiny. Systém by se zhroutil a tam, kde teď vládl řád, by panoval chaos.

Edyon netušil, jak si s touhle choulostivou záležitostí chce jeho otec poradit. Předpokládal, že potrvá celé týdny nebo měsíce, než se najde nějaká právnícká klička, ale kníže to smetl ze stolu raz dva. Prohlásil, že se tehdy v Pitorii s Edyonovou matkou vzali podle místní tradice, ale brzy se zase rozvedli. Dokumenty o uzavření sňatku se bohužel ztratily, ale Thelonius si vedl deník, a navíc mu to mohl dosvědčit lord Regan, který tehdy před osmnácti lety cestoval do Pitorie s ním. Lord Regan byl předvolán před shromáždění, potvrdil tuto verzi a ze lži se rychle stala oficiální pravda.

Edyonovi nicméně připadalo těžké hrát s nimi. Překvapilo ho, že v životě tolikrát hladce lhal o spoustě věcí, ale teď mu připadá obtížné lhat o vlastní matce nebo okolnostech svého narození. Byl Theloniův *nemanželský* syn. Jeho rodiče se nikdy nevezali, a právě to utvářelo celý Edyonův život. Udělalo to z něj člověka, jakým teď byl, a on sám se odjakživa snažil, aby se za to nestyděl. Když na něj kancléř naléhal, aby potvrdil Theloniovu lest, Edyon zjistil, že ji nanejvýš dokáže *nepopírat*. Prohlásil: „Já u toho nebyl. Byl jsem v matčině děloze. A ona o tom se mnou nikdy nemluvila.“ Cítil, že víc už nedokáže. Nic z těch slov nebyla doopravdy lež, ale taky to zdaleka nebyla celá pravda.

Edyonův otec nejenže takové zábrany neměl, ale jednou večer po pár sklenkách vína tu lež ještě vyšperkoval podrobnostmi, jako by se svatba skutečně udála – „prostá záležitost, sliby na břehu moře, mladí milenci – ale sňatek to byl“. Zadíval se do Edyonových očí a usmál se. „A všichni potvrzují, že jako bys mi z oka vypadl. Tvůj obličej, postava – přesně tak jsem před dvaceti lety vypadal já. Je jasné, že jsi můj syn.“ Což byla pravda. Aspoň tohle nikdo nezpochybňoval a nikdo proti tomu nic nenamítal.

„Nicméně šlechtě stále dělá leccos starosti,“ ozval se kancléř, jako by navázal na Edyonovy úvahy.

„Aha, takže teď jsou to starosti,“ zamumlal Regan.

„Šlechta je vždycky ustaraná.“ Thelonius si povzdychl, pohlédl na Edyona a dodal: „Dělají si starosti o peníze, o svou moc, o budoucnost.“

A teď i o mě.

„A my musíme jejich starosti včas uklidňovat,“ pokračoval kancléř. „Dopis, který princ přivezl z Pitorie, se žádostí o vyslání calidorského vojska na pomoc Pitorii, vzbudil strach, abychom nepřišli o svou nezávislost a nestali se vazalem silnějšího souseda. Je to stará obava, nicméně s léty neztrácí na palčivosti, Vaše Výsosti. Pánové se obávají toho, že jakékoli spojenectví s Pitorii bude nerovné, protože v něm ta mnohem rozlehlejší a lidnatější země než my bude dominovat. To, co začne jako naše pomoc, může skončit naším přemožením a porobením.“

„Tehle spor jsme v minulé válce vedli mnohokrát,“ namítl Thelonius.

„Tehdy jsme bojovali sami, sami se neohroženě postavili nepříteli a sami jsme zvítězili,“ připomněl lord Regan.

„Nicméně tyto obavy se vrátily, a s ještě větší silou. Pánové potřebují záruky, že Calidor zůstane nezávislý. Musí vědět, že jejich budoucnost je v dobrých rukou.“ Kancléř pohlédl na Edyona a zatvářil se podivně, jako by se jeho potíže se zaraženými větry zhoršily. „Mluví se o tom, že prince sem poslal král Zayn v naději, že by Edyonův napůl pitorijský původ a výchova mohly v budoucnu naklonit jeho loajalitu směrem k Pitorii.“

„Chcete říct, že pánové považují Edyona za vetřelce? Za špeha?“ Kníže Thelonius se zatvářil zděšeně.

„Tak daleko bych nezacházel, Vaše Výsosti,“ odvětil kancléř. „Musíme ale postupovat opatrně. Potřebujeme, aby panstvo prince podpořilo. Naštěstí se domnívám, že k tomu postačí pár prostých kroků.“

„A jaké jsou ty prosté kroky, lorde Bruntwoode?“ zeptal se Thelonius.

„Jasný slib při princově investituře, že zachová nezávislost Calidoru.“

Thelonius přikývl. „Proti tomu nic nenamítám. To zní jako rozumné a postačující řešení. Sepište to prosím, lorde Bruntwoode.“

„S radostí, Vaše Výsosti.“

„To je všechno?“

Kancléřovy rysy se opět stáhly námahou, jako by svoje větry zadržoval jen s vypětím všech sil. „Želbohu ne. Obávám se, že se budeme

muset veřejně též zavázat k tomu, že Pitorii žádnou pomoc neposkytneme. Proti vašemu plánu vyslat delegaci – *nepočetnou* delegaci – se jistě nedá nic namítat, ale nesmíme přispět Pitorii vojáky, zbraněmi, výstrojí ani potravinami.“

„Ale co dým démonů? Co Aloysiova dětská armáda?“ ozval se Edyon. Připadalo mu, že kancléř tu hrozbu nedokáže brát dostatečně vážně.

„Ve vsí úctě, Vaše Výsosti, nám všem tu připadá, že i delegace je přehnanou reakcí na takzvanou hrozbu v podobě nějakých nevyčvičených kluků, kterým se dá těžko říkat ‚armáda‘.“

„Jenže ten dým účinkuje,“ trval na svém Edyon. Potřeboval, aby všichni pochopili vážnost hrozby, naléhavou nutnost konat. „Přivezl jsem si z Pitorie lahvičku s ním. Mám předvést jeho účinky? Kdyby šlechta viděla, co dým dokáže, třeba by jim konečně došlo, proti komu stojíme.“

Thelonius přikývl. „To je dobrý nápad, Edyone. Souhlasím, že demonstrace jeho síly před pány by mohla být nápomocná s jejich pochopením. Lord Regan ti to pomůže nachystat.“

Lord Regan se nad tím úkolem netvářil moc nadšeně, ale přikývl na souhlas.

„To je zbytečné,“ namítl rychle kancléř. „Vždyť Brigantani tím dýmem ohrožují Pitorii. Ne nás.“

„Zatím,“ opravil ho Edyon. „Brigantsko je náš odvěký nepřítel, v tom se snad s calidorskými pány shodneme!“

„To zcela jistě, Vaše Výsosti,“ utrousil kancléř. „Ovšem nepřítel našeho nepřítelů není nutně náš přítel.“

„Ani není nutně náš nepřítel!“ odsekl Edyon. „Zayn je dobrý člověk. Ten by nás nezahlavil, nepokusil by se nás obsadit. Není jako Aloysius. A požádal nás o pomoc. Oplátkou nám nabízí svou ochranu. Společně můžeme bojovat proti Aloysiovi a zvítězit.“

Thelonius položil ruku na Edyonovu paži. „Musím se na to dívat nejen z tvé perspektivy, Edyone, ale i očima svých lordů. Se Zaynem musíme jednat opatrně a s důrazem na svou nezávislost.“

„Přesně tak!“ potvrdil kancléř. „Musíme mít na mysli jen blaho Calidoru. Tak například pitorijské jednotky na calidorském území by byly

vnímány jako hrozba. Všichni jsme viděli, co se stalo v Tornii. Stačilo čtyřicet nebo padesát cizích vojáků, a kolik šlechticů za to zaplatilo životy.“

„To byli brigantští vojáci, ne pitorijští. Zayn nechce zabíjet naši šlechtu. To je nesmysl!“ vybuchl Edyon.

„Zayn se oženil s Aloysiovou dcerou. Byl to sňatek dojednaný Aloysiem,“ vložil se do toho Regan. „Příliš bych jí nevěřil... tak jako žádné ženě. Určitě je to jen loutka v rukou dvou zemí. A mám zprávy, že Aloysius propustil Zayna ze zajetí. Zayn mu nejspíš za svou svobodu nabídl víc než jen zlato. Třeba to, že se s námi naoko spojí a pak nás zradí.“

„Ne.“ Edyon zavrtěl pevně hlavou. „Zayn není takový. A Catherine svého otce nenávidí.“

„Ta ženská nemá žádnou morálku,“ pronesl opovržlivě Regan. „Povídá se, že zabila vlastního bratra, prince Borise.“

„Tak to je asi sotva Aloysiova loutka, ne?“ odsekl Edyon.

„Nevím, co je na tom pravdy,“ ozval se Thelonius, „ale rozhodně to ve mně nevzbuzuje větší chuť jí důvěřovat.“

„Je stejně nelítostná jako její otec,“ usklíbl se Regan.

„Takže neuděláte nic?“ Edyon přejel pohledem z otce na kancléře a pak na Regana. „Necháte Pitorijce bojovat a umírat, dovolíte Aloysiovi, aby si vyráběl dým démonů, až bude mít armádu, jakou žádná na světě nepřemůže, a budete tady jen sedět na zadku a čekat, až nás napadne?! O takovou budoucnost stojíte, tak chcete bránit svou zemi?“

Thelonius se s kamenným výrazem obrátil k synovi. „Nevytykej mi, že neplním svou povinnost ke své zemi, Edyone. V poslední válce jsem se svými krajany proti Aloysiovi bojoval. Spousta z nás padla. Nebudu riskovat, že bych přišel o svou zemi, ale nebudu ani riskovat, že bych přišel o další muže.“

Edyon zrudnul a sklopil oči. Nepředstavoval si, že jeho první politické jednání s otcem proběhne takhle.

Thelonius se od něj odvrátil a oslovil kancléře hlasem pořád škrobeným hněvem. „Přijmeme malou delegaci neozbrojených Pitorijců, která nám přiblíží situaci, a sami vyšleme svou malou delegaci k nim. Souhlasíme se vzájemnou výměnou informací. Máte pravdu, že musíme

přesně zjistit, kdo je náš přítel a kdo nepřítel. Nesmíme být příliš důvěřiví. Doufal jsem, že tohle už se můj syn nedávno naučil, ale zdá se, že na svou lekci rychle zapomněl.“

Edyon věděl, že otec naráží na Marche. Marche, který se podílel na pokusu o vraždu lorda Regana. Na Marche, který by prodal Edyona Brigantánům. Na Marche, který byl teď ve vyhnanství. Edyon ho miloval, věřil mu, respektoval ho a nakonec zjistil, že mladík mu celou dobu jen lhal. „Ne, otče, nezapomněl jsem to. Ani nikdy nezapomenu,“ odpověděl upřímně.

Thelonus se otočil zpátky k němu. „Pak mi věř, a věř našim pánům, že tě budou podporovat.“ Potom dodal mnohem tišeji, aby ho slyšel jen Edyon: „Naše šlechta je pro tebe mnohem důležitější než Zayn a Catherine nebo jakákoli zahraniční podpora. Musíš být nade všechno na světě oddaný Calidoru.“

Edyon přikývl a uklonil se. „Samozřejmě, otče.“